

Publicerad 2020-01-05 08:33 av Gunnar Hilén

jag skrev mig frisk

Först kunde jag inte skriva.

Jag var väl nån månad eller så.

Det gick bra att vara nån månad
eller så.

Sen skulle jag rita den blåsande flaggan
och röken
åt samma håll
men gjorde fel
och skrev
att jag inte ville.

Det var då
det började gå dåligt.

Jag levde nån månad eller så.

Senare blev jag tokig
och utbildade mig
till psykolog.

Det blev bra.

Men Gunnar växte inte.

Jag fick gå ut i skogen och gräva ord.
Fångade skalbaggar jag genomborrade med nål.

Så dog några snubbar.
Det hjälpte.
Det drev på.
Jag hittade nya alfabet.
Ingenting är som sorgen
och fanstygen.
När det kommer till poesi.

Det skulle vara brännvinet då.
Knarket.

Misshandeln.
De uppskurna handlederna.
De verkar vara populära.

Det psykotiska
är också duktigt representerat.
Jag doppade ner en tå en gång.
Den kom upp som hund
som bitit sig fast.
Jag gick därifrån.
"Titta, han går med hund" sa dom.

Nu vet jag exakt vad det är jag skriver.
Jag är normal.
Skit och slemmig gröt i sjuka analfaber
är inget för mig.

Jag har tagit av mig allt.
Jag gillar att vara naken.
Det klär mig.
Likt Kullervo reser jag armen upp mot skyn
men jag har inte längre någon att förbanna.

Jag skrattar och gråter.

Det här är inte klokt.

Att jag ritade röken och flaggan
åt olika håll.

Texten är utskriven från Poeter.se
Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten